

Oscar Wilde

Tội ác của huân tước

Dịch giả: Ngọc Châu

Arthur Savile

(Aisland)

(1854-1900)

- Tôi muốn anh gặp người xem tay của tôi - Phu nhân Windermere nói.
- Người xem tay là cái gì ? - Huân tước Arthur hỏi lại.
- Người xem tay là người có thể đọc ra các điều qua bàn tay người ta
- Phu nhân Windermere giải thích. Ông ta có thể nói ra hậu vận của anh qua việc xem bàn tay anh. Việc đó rất quan trọng đối với một quý ông trẻ tuổi để biết được hậu vận của mình sẽ ra sao.
- Ồ, ra phu nhân nói về một tay thầy bói phải không? - Huân tước Arthur nói.
- Không, không đâu- Phu nhân Windermere vội nói- Ông ta không phải là thầy bói. Người xem tướng tay tinh tường hơn thầy bói nhiều, ngoài ra xem tướng tay một hơn xem bói. Mọi người ở London đều

muốn gặp nhà xem tướng tay. Người xem tướng tay của tôi tuần nào cũng xem cho tôi đấy.

- Ông ta là người ngoại quốc à? - Huân tước trẻ tuổi hỏi.

- Không, ông ta là người Anh - phu nhân đáp lời - Tên ông ta là Podgers.

- Vâng, xin phu nhân giới thiệu tôi với ông ta - Huân tước nói - Nhưng tôi không muốn biết hậu vận của mình. Tôi đang thấy sung sướng với cuộc đời hiện tại.

Hai người đi ngang qua đám đông khách khứa. Căn phòng chật đầy các quý bà, quý ông mặc những bộ y phục mốt và đắt giá nhất. Họ đều là khách của phu nhân Windermere. Đây là buổi tiếp tân mùa xuân của chủ nhân. Các cuộc tiếp tân của Phu nhân Windermere thường được coi là những dạ yến hợp thời trang và nổi tiếng nhất của thủ đô London.

Có một số nhà quý tộc ở dạ tiệc, sáu vị Bộ trưởng của Chính phủ đang trò chuyện với Hoàng tử nước Đức, các ngài bộ trưởng đều chào Phu nhân khi bà ta đi qua.

Các nhà ngoại giao của nhiều quốc gia, các nghệ sĩ, bác sĩ và mấy nhà soạn nhạc nổi tiếng. Có cả các nhà báo thời thượng để luận bàn về chính trị và kinh tế. Ở bữa tiệc có một tay vô chính phủ người Nga, đang nói chuyện về các loại bom. Và có ông Podgers - nhà xem tướng tay

- Ông ấy đấy - Phu nhân Windermere nói - ông ta đang nói với Nữ công tước Paisley.

Huân tước Arthur nhìn Podgers. Người này đang xem bàn tay của Nữ công tước Paisley. Đó là một người đàn ông lùn, béo với nụ cười ít gây thiện cảm. Đôi mắt của người xem tướng tay nhỏ, lấp lánh

dưới cặp kính gọng vàng. Ông ta giữ bàn tay phải của Nữ công tước và xem rất cẩn thận..

- Tay của Phu nhân thật là đẹp, thưa Phu nhân-Podgers nói. Ông ta cười một cách khó chịu, khom lưng về phía Nữ công tước.

Huân tước Arthur nhìn bàn tay của vị nữ khách. Nó nhỏ và chẳng đẹp để gì.

Nữ công tước đứng đưa bàn tay trái và cười với Podgers.

- Phu nhân rất giỏi trong công việc kinh doanh - Nhà xem tướng tay nói.

- Khi tôi lấy Công tước Paisley, tôi còn là một phụ nữ trẻ - công tước có mười một lâu đài mà chẳng có ngôi nhà nào. Tôi làm cho ông ấy bán đi các tòa lâu đài. Hiện giờ tôi có mười một ngôi nhà, nhưng chẳng còn lâu đài nào.

Mọi người cười to với câu nói đó. Podgers cười to hơn tất cả. Sau đó từng người đều đề nghị Podgers xem tay cho mình, nhưng Huân tước Arthur chỉ chờ và đứng xem.

Ngài Thomas, nhà thám hiểm nổi danh là người tiếp theo. Ông ta đưa tay ra và Podgers mỉm cười:

- Ngài đã có rất nhiều cuộc phiêu lưu, đã trải các cuộc hành trình dài trên biển, hai lần ngài bị đắm tàu. Ngài đang dự định một hành trình mới, tới vòng Nam cực. Ngài đã có trận ốm nặng năm ngài mười bảy tuổi. Ngài sẽ trở nên giàu có vào năm ba mươi tuổi. Ngài không thích loài mèo.

- Lạ thật đấy!- Thomas thốt lên - Mọi điều đều đúng, thật là kì lạ.

- Ông ta xem báo cũng giỏi như xem bàn tay - Phu nhân Windermere nói với Huân tước Arthur - Nói về hậu vận của một người nổi tiếng không phải là khó, khi anh chịu khó đọc báo.

- Thế là Phu nhân không tin vào việc đoán hậu vận - Arthur nói - Vậy sao phu nhân mời người xem tướng tay đến buổi tiếp tân?

- Tôi thấy ông ta khôi hài - Phu nhân trả lời - Ông ta đang là mốt và có thể gây vui vẻ cho khách khứa.

Sáu, bảy, tám vị khách đưa tay cho Podgers xem. Người này xem và nói tương lai cho từng vị khách. Ai cũng ngạc nhiên và quan khách đều cười lớn, nói to:

- Tuyệt vời!

- Đúng cực kì!

- Kì thật đấy.

- Ông Podgers thật là kì diệu!

Nhà xem tướng tay đọc số mệnh cho tất cả những người xung quanh. Ông ta cười và tiên đoán những số phận tốt đẹp. Chỉ có ngài Đại sứ Nga không đưa tay ra và Huân tước Arthur cứ đứng chờ xem biểu diễn.

- Nào, Huân tước Arthur, giờ đến lượt anh đây - Phu nhân Windermere nói - Tôi muốn biết tương lai của anh ta ra sao.

- Tại sao vậy? - Arthur quay sang hỏi bà.

- Vì rằng chị Sybil, vợ chưa cưới của anh sẽ đến thăm tôi vào ngày mai. Hai người sẽ cưới nhau vào tháng tới. Tôi muốn biết về hạnh phúc của anh chị. Tôi sẽ nói cho Sybil những tin tốt đẹp.

Phu nhân nói với Podgers:

- Ông Podgers này, đây là Huân tước Arthur Savile. Huân tước là một trong những chàng trai mà tôi quý mến, Huân tước sẽ kết hôn vào tháng sau. Anh hãy nói tương lai cho anh ấy biết. Hãy nói ra điều gì tốt lành xem nào!

Podgers cười với Phu nhân Windermere:

- Tôi sẽ rất vui lòng khi được nói ra những lời ấy, thưa Phu nhân.
Podgers cầm tay trái của huân tước. Ông ta xem rất kĩ, cặp kính
gọng vàng gần như chạm vào bàn tay. Mặt của ông ta biểu lộ rằng
đã đọc thấy điều gì khủng khiếp, nhưng rồi ông ta nhanh nhẩu ngược
lên và cười nụ cười rất khó nhìn.

- Đây là bàn tay của một quý ông trẻ tuổi, khả ái và hấp dẫn.

- Tất nhiên là thế rồi.- Phu nhân Windermere nổi cáu - Nhưng ông ấy
có phải là một người chồng trẻ hấp dẫn hay không? Đây mới là điều
tôi cần biết.

- Mọi người đàn ông trẻ tuổi đáng mến đều là những ông chồng đáng
mến, thưa phu nhân - Podgers nói.

- Ta biết điều ấy - Phu nhân nói to - Nói tương lai của Huân tước cho
ta nghe. Điều gì sẽ xảy ra trong cuộc đời của Arthur?

- Không có điều gì đáng nói, thưa Phu nhân - nhà xem tướng đáp lời

- Huân tước sẽ có một cuộc hành trình..

- Tất nhiên là ông ấy sẽ có chuyến đi - Phu nhân Windermere nói -
tháng sau Huân tước sẽ kết hôn. Hai vợ chồng ông ấy sẽ đi hưởng
tuần trăng mật. Ông định nói thế chứ gì? Có phải ông muốn nói tới
chuyến đi trăng mật của Huân tước?

- Tôi không rõ, còn điều nữa là một trong những họ hàng của ông ta
sắp mất nay mai.

- Ai? - Phu nhân yêu cầu - Có phải em gái của ông ấy?

- Không, không, không phải là thành viên gần gũi trong gia đình. Một
người họ hàng, có lẽ là anh em họ xa - Nhà xem tướng tay vội đáp,
sau đó ông ta im lặng, không nói gì thêm nữa.

Phu nhân Windermere tức giận. Đó là một kết thúc không hay cho
một buổi tối tuyệt vời.

- Vào đi thôi, đến giờ ăn đêm rồi - Nữ chủ nhân mời các vị khách -
Các món ăn đã sẵn sàng, thưa quý vị.

Phu nhân ra khỏi phòng. Mọi người đi theo tới bàn ăn, ngoại trừ
Huân tước Arthur và Podgers.

Huân tước nhìn nhà xem tướng tay một cách tức tối. Tay này đậm
hoảng.

- Hãy nói cho ta thấy, người nhìn thấy gì qua bàn tay - Arthur nói- Ta
không phải trẻ con, ta cần biết sự thực. Nói ngay bây giờ đi. Ta sẽ trả
cho người một trăm bảng.

Mắt Podgers lóe sáng. Một trăm bảng là số tiền khá lớn.

- Được thôi ạ - Podgers nói - Đây là thiệp ghi địa chỉ của tôi, xin ngài
gửi một trăm bảng tới văn phòng tôi vào ngày mai. Giờ đây tôi sẽ nói
cho ngài điều tôi nhìn thấy, nhưng ngài sẽ không thích điều đó đâu.

Huân tước Arthur cảm thờ danh thiệp, chàng trai lắng nghe khi
Podgers nói về số phận của mình.

*

* *

Mười phút sau Huân tước rời ngôi nhà của Phu nhân Windermere.

Chàng không nói lời cáo từ, đang ở trạng thái lo âu, buồn và sợ.

Chàng quý tộc trẻ rời xa ngôi nhà lớn, đi khỏi những đường phố phồn
hoa. Mọi ngôi nhà nơi đây đều của những người giàu có.

Arthur đi qua phố Oxford, chàng theo những đường phố nhỏ tới
Soho. Đó là khu nghèo khổ của London. Một người ăn mày xin tiền
khi chàng đi qua, hai ả đàn bà mặt bự phấn cười hi hí khi thấy chàng.
Arthur thấy một đám đánh lộn trong con phố tối tăm, nghe thấy tiếng
hét vọng ra từ một ngôi nhà tối và bẩn thỉu. Sau đó có viên cảnh sát
giữ chàng lại.

- Một quý ngài mà đi lang thang theo những con đường phố này vào ban đêm là không an toàn đâu - Người cảnh sát thông báo.

Arthur cảm ơn ông ta rồi tiếp tục đi. Huân tước thấy một người ăn mày khác, chàng đặt một đồng xu vào tay ông già. Người ăn mày rất nghèo. Huân tước Arthur rất giàu. Có phải vận số của chàng là giàu? Phải chăng vận số đã được viết sẵn trên bàn tay của con người khốn khổ kia? Liệu Podgers có thể đọc rõ ràng điều đó.

Tay Podgers đã đọc ra tương lai của chàng qua lòng bàn tay. Liệu mình có thể chạy trốn khỏi vận số? Không, chàng Huân tước trẻ không tin rằng mình sẽ thay đổi được điều sẽ xảy ra. Nhưng liệu chàng có thể khiến nó xảy ra theo một cách nào khác đi không? Lúc này Arthur đã đi tới Marylebone. Chàng không quen phần này của London và quay ngược về phố Oxford. Đường phố sáng rực dưới những ngọn đèn đốt bằng hơi gas và sương mù đang từ dòng sông bốc lên.

Tại góc phố Rich, Huân tước nhìn thấy hai người đàn ông. Họ đang đọc một bản cáo thị của cảnh sát dán trên tường. Huân tước đi lại gần và thấy chữ **KẺ GIẾT NGƯỜI** in bằng mực đen to đậm nét. Có một vụ giết người ở Soho, thông báo nói về mức tiền thưởng cho người báo tin. Có hình kẻ giết người vẽ trên cáo thị.

Có lẽ thông báo của cảnh sát sẽ vẽ hình của mình vào một ngày nào đó, Arthur nghĩ. Số mệnh của chàng đã bắt chàng là kẻ giết người, Podgers đã nói rằng chàng sẽ giết chết một ai đó, ngay tới đây thôi.

*

* *

Huân tước Arthur đi về ngôi nhà của mình ở quảng trường Belgrave. Chàng vào giường nằm ngay và ngủ cho đến mười hai giờ trưa ngày

hôm sau.

Chàng nghĩ đến người vợ chưa cưới của mình, nàng Sybil. Ảnh của nàng đặt ở đầu giường, họ sẽ cưới nhau trong vòng một tháng nữa và Arthur rất yêu nàng.

Huân tước lại nghĩ đến những gì Podgers nói về chàng. "Ngài sẽ giết một ai đó"- Y đã nói thế

- Nhưng ta sẽ giết ai? - Arthur hỏi nhưng người xem tướng tay không trả lời.

Tại sao chàng lại tin tay xem tướng số? Điều đó thật lạ lùng. Chàng đã sợ hãi khi y nói điều đó. Huân tước tin rằng y nói ra sự thật. "Mình sẽ giết một người"- chàng thốt ra. Điều đó thật đơn giản. Nhưng là ai? Ở đâu? Khi nào? Các câu hỏi cứ chạy lòng vòng trong đầu.

Arthur quyết định hai điều. Việc thứ nhất là chàng không thể cưới Sybil - Chưa cưới được lúc này. Thứ hai là "Mình sẽ tạo ra tương lai của mình, mình sẽ giết một ai đó", chàng trai làm bầm. Có lẽ các quyết định đều lạ lùng nhưng Huân tước Arthur đã quyết định điều gì mình phải làm.

Tay Podgers còn nói thêm vài điều :

"Một trong những họ hàng của ngài sắp chết... một người họ hàng xa, có lẽ là anh em họ..." Arthur không có nhiều họ hàng. Chỉ có người chị họ là cháu của bác chàng - Phu nhân Clementina Beauchamp. Đó là một phu nhân tuổi tác, sống ở phố Curzon. Huân tước Arthur quyết định sẽ giết bà ta. "Chị ấy đã già yếu và chẳng còn sống được bao lâu" - Chàng nhủ thầm - "Mình sẽ giết chị ấy. Sau đó sẽ cưới Sybil".

Arthur tới một thư viện lớn, tìm xem các cuốn sách thuốc. Một cuốn có tên "Độc dược" đã giúp cho ý định của Huân tước trẻ tuổi. Có một

loại độc tố mạnh tên là "phụ tử" tác động nhanh và không gây đau đớn, Arthur ghi tên độc thảo đó rồi đi tới hiệu thuốc.

Huân tước xin gặp dược sĩ. "Tôi có một con chó lớn - Arthur nói với ông ta - Nó đã cắn mấy người rồi. Tôi cần phải giết nó nhưng không muốn dùng súng bắn. Ông có thể giúp tôi được không? Tôi nghĩ là mình cần một loại độc tố mạnh, nhưng không gây đau đớn. Bác sĩ của tôi mách rằng có một loại độc dược có tên là "phụ tử".

- Vâng, có một loại độc dược tên như vậy - dược sĩ nói. Nhưng không thể bán cho ngài được. Ngài cần phải có đơn, có chữ kí của bác sĩ. Tôi cần chứng chỉ đó trước khi có thể bán thuốc cho ngài.

- Bác sĩ của tôi tên là Matthew Reid và tôi là Huân tước Arthur Savile. Liệu tôi có phải đi lấy chứng chỉ không? Tôi đang sắp ra nước ngoài và tôi rất vội.

Viên dược sĩ đã nghe tên bác sĩ Matthew Reid, đó là một bác sĩ có tên tuổi. " Thôi được, thưa Huân tước, nếu ngài hứa rằng độc dược chỉ để giết con chó gộc đó.."

- Vâng, tất nhiên là vậy - Arthur nói - tôi xin hứa.

- Được rồi ạ. Tôi sẽ làm viên thuốc đó cho con chó của ngài - Người dược sĩ đáp lời.

Ông ta chế viên thuốc. Trông nó giống với viên kẹo tròn, nho nhỏ.

Nửa giờ sau Huân tước mua một hộp kẹo nhỏ ở cửa hiệu. Chàng quăng đi các viên kẹo, đặt viên độc dược thay vào trong hộp, sau đó tới thăm Phu nhân Clementina Beauchamp.

- Arthur! Chị rất mừng được gặp cậu - Phu nhân nói - Sybil ra sao? Mọi việc cho đám cưới xong rồi phải không?

- Cám ơn chị, Sybil rất khỏe - Arthur nói - cô ấy tới thăm Phu nhân Windermere hôm nay. Lát nữa em sẽ tới thăm cô ấy.

- Cậu thật quý hóa đã đến thăm chị - Clementina nói - chị già cả ốm yếu lắm. Chị vẫn nghĩ rằng các cô cậu trẻ tuổi sẽ buồn chán khi đến thăm chị. Khách của chị chỉ có mỗi ông bác sĩ.

- Em biết chị không được khỏe - Arthur nói - Em mua cho chị ít thuốc đây.

Chàng huân tước trẻ tuổi đưa hộp kẹo cho Phu nhân Clementina Beauchamp. Bà chị già nhìn vào trong hộp, lấy viên thuốc ra ngắm nghía.

- Trông nó giống như viên kẹo - Phu nhân nói - Cậu có biết chắc nó đúng là thuốc hay không? Có thể uống ngay được không?

- Nó là thuốc, vâng, nó là thuốc chị ạ... nhưng đừng uống ngay bây giờ. Đây là thuốc của Mỹ, loại thuốc rất công hiệu. Chị dùng trước khi đi ngủ. Nó sẽ giúp chị ngủ ngon.

- Cậu thật tốt bụng - Phu nhân Clementina nói - Chị sẽ nhớ để uống nó. Chị già rồi và hay quên lắm, nhưng chị sẽ không quên việc đến dự đám cưới của cô cậu đâu.

Huân tước Arthur chào Phu nhân Clementina, sau đó chàng đến thăm Sybil ở nhà cha nàng cạnh công viên Lane. Chàng muốn thay đổi ngày kết hôn, muốn hoãn lại đám cưới nhưng không muốn làm Sybil đau lòng.

Arthur đề nghị Sybil chờ đợi:

- Chúng ta sẽ cưới nhau... nhưng chưa phải theo ngày hẹn cũ. Xin em chờ anh thêm ít lâu. Mọi chuyện đều ổn cả, em hãy tin vào anh. Sybil rất đau khổ. Nàng không hiểu tại sao Arthur muốn hoãn đám cưới. Arthur ngồi và trò chuyện cùng nàng đến khuya, sau đó lên chuyến tàu nửa đêm tới Venice, Italia.

Ở Venice Huân tước Arthur gặp em mình, huân tước Surbiton. Họ ở

với nhau trong khoảng hai tuần, nhưng Arthur không hào hứng gì với cuộc thăm chơi Venice, chàng lo lắng và không yên ổn. Ngày nào cũng đọc báo từ Anh gửi tới, tìm xem tin tức về Phu nhân Clementina.

Một buổi sáng có tin nhắn từ London. Phu nhân Clementina Beauchamp đã từ trần. Bà di chúc rằng muốn để ngôi nhà lại cho Huân tước Arthur, nên từ nay chàng trở thành chủ nhân của ngôi nhà ấy.

Arthur cùng Sybil xem xét quanh ngôi nhà của Phu nhân Clementina. Hai người mở các ngăn tủ, ngăn kéo và thấy hộp kẹo nhỏ trong chiếc hộp gỗ lớn hơn.

Huân tước Arthur nhìn chiếc hộp. Mặt chàng nhợt ra. Đó chính là chiếc hộp chàng đưa cho Phu nhân Clementina. Viên thuốc độc vẫn còn nằm trong đó.

- Anh sẽ quăng nó đi - Arthur nói, chàng lấy viên thuốc ném vào lò lửa.

- Nhưng đừng đốt chiếc hộp - Sybil vội nói - Xin anh đừng vất nó đi. Arthur, sao trông anh rất nhợt nhạt. Có gì xảy ra thế anh?

Huân tước biết rằng mình đã không giết Phu nhân Clementina Beauchamp. Số phận nói rằng chàng phải giết một ai đó trước khi kết hôn. Giờ thì chàng bắt buộc phải hoãn ngày cưới một lần nữa.

*

* *

Huân tước Arthur Savile hoãn kết hôn lần thứ hai. Sybil vô cùng đau khổ. Cha nàng nổi giận và Arthur rơi vào tình trạng hết sức khốn khổ. Chàng phải tìm một ai đó để giết. Chàng không còn một họ hàng xa nào nữa nên quyết định phải giết ông chú họ, Trưởng Tu viện

Chichester. Chú của Arthur là một nhân vật quan trọng của Giáo hội. Vị Linh mục rất thích đồng hồ, ngài có một bộ sưu tập lớn các loại nên Arthur quyết định nên gửi cho linh mục một quả bom đặt trong chiếc đồng hồ. Nhưng kiếm đâu ra bom bây giờ?

Arthur nhớ lại buổi tiếp tân của Phu nhân Windermere. Chàng đã gặp một người Nga trẻ tuổi tên là Cocent Rouvaloff. Hôm đó anh ta nói chuyện về những người Vô chính phủ và các loại bom. Thường hay có tin về đám Vô chính phủ trong các báo, họ giết một số nhân vật quan trọng bằng bom. Arthur được biết tay Concent sống ở gần Bảo tàng British nên liền đến thăm anh ta.

- Anh cần một quả bom à? - Cocent hỏi - Tôi không biết rằng anh cũng quan tâm tới chính trị.

- Tôi có một số việc riêng. Tôi không quan tâm đến chính trị đâu - Huân tước Arthur đáp.

Anh chàng Vô chính phủ ngạc nhiên nhìn Arthur. Anh ta vẫn nghĩ rằng chỉ có đám Vô chính phủ mới hay dùng bom, nhưng thấy Arthur yêu cầu một cách nghiêm túc nên tin rằng quả thực chàng quý tộc trẻ này cần một quả bom. Thế nên anh ta ghi cho một địa chỉ vào mảnh giấy con.

- Đây là một địa điểm bí mật - Concent nói - Anh không được kể với ai khác. Hãy đọc địa chỉ này rồi đốt nó đi.

- Tôi sẽ đốt nó mà, anh đừng lo - Arthur đáp.

Chàng bắt tay anh bạn Nga vô chính phủ rồi từ biệt. Tờ giấy cho một địa chỉ ở Soho. Đó là một khu nghèo khổ của London, nhưng của lạ gì cũng có và có nhiều người nước ngoài sinh sống. Arthur đi tới phố Greek, gõ cửa một ngôi nhà cũ.

Người đàn ông ra mở cửa nói tiếng Đức. Arthur đưa cho ông ta tờ

giấy của Cocent Rouvaloff.

- Vào đi - Người ấy nói.

Ngôi nhà là một cửa hàng trống không. Arthur chờ một vài phút, sau đó có một người khác bước vào phòng.

- Tôi tên là Herr Wenckelkopf. Tôi có thể giúp gì cho ngài? - Người đàn ông nói.

- Tôi là Smith -Arthur đáp - Concent cử tôi tới đây. Tôi cần một quả bom - Huân tước nói ngắn gọn.

- Loại bom gì? - Người đối thoại nói cũng gọn như vậy.

- Bom đặt trong đồng hồ.

- A, tôi đã gửi một quả bom đồng hồ đến Thống đốc Odessa - Herr nói - Anh định cho thằng cha nào nổ tung lên?

- Tôi muốn cho Tu viện trưởng Chichester văng lên trời.

- Ai chà, một lão cha xứ. Nghĩa là anh lưu tâm đến tôn giáo?

- Không, đây là chuyện cá nhân.

- Tôi có một chiếc đồng hồ cực đẹp - Herr nói. Anh ta đưa nó cho Arthur xem. Có hai hình thù bằng gỗ trong đồng hồ, một người đàn bà và một con rồng. "Người đàn bà là tự do, con rồng là nền độc tài"

- Herr tiếp tục nói: "Tự do phải mạnh hơn độc tài".

- Hiểu rồi - Arthur đáp - Tuy rằng tôi không thích chính trị. Ông có thể đặt bom ngay cho tôi được không?

- Tôi đang có một vài việc quan trọng làm cho bạn bè tôi ở Mascova. Nhưng vẫn có thể chế tạo quả bom cho ngài trong vài ba ngày. Khi nào ngài muốn cho nó nổ?

- Vào thứ sáu, lúc giữa trưa.

Arthur ghi địa chỉ tu viện vào một mảnh giấy: "Xin ông gửi nó tới tu viện trưởng Chichester. Địa chỉ đây"

- Thứ sáu, giữa trưa - Herr nhắc lại - Tu viện trưởng Chichester.
- Tôi phải thanh toán bao nhiêu tiền? - Arthur hỏi.
- Tôi không làm việc vì tiền - Herr đáp - Tôi là một người Vô chính phủ. Tôi phục vụ cho Tự Do. Xin ngài trả cho tôi năm pao.

Huân tước trẻ tuổi trả cho ông ta năm pao rồi rời ngôi nhà ở phố Greek. Chàng ngồi ở nhà cho đến ngày cuối tuần chờ đợi tin tức. Ngày cuối tuần đã tới. Chẳng có gì xảy ra. Arthur lại chờ thêm tuần nữa, vẫn không có chuyện gì. Sau đó chàng nhận được thư của Tu viện trưởng:

"Arthur thân yêu.

Chú viết cho anh để hỏi thăm xã hội thượng lưu London. Tuần trước chú có nhận được một chiếc đồng hồ nhưng không biết của ai gửi cho. Thật là một đồ chơi tuyệt diệu, nó có cụm chuông báo thức bên trong giống như cái búa con. Khi đồng hồ điểm mười hai tiếng thì thấy khói bốc ra, thật là tinh xảo. Liệu còn ai ở Londom có chiếc đồng hồ nào giống như thế không?

Chú của anh"

Như vậy là huân tước Arthur chưa giết chú mình. Quả bom đã không hoạt động. Arthur hết sức băn khoăn "Mình sẽ phải làm sao đây?" Chàng tự hỏi mình. " Sẽ rời bỏ tổ quốc chẳng? Hay mình nói với Sybil rằng sẽ không kết hôn với nàng nữa?

Hôm đó chàng đi ăn tối với em trai, Huân tước Surbiton. Nhóm bạn của Surbiton đều trẻ trung và dõng dạc. Chúng gây ồn ào ở cửa hàng ăn. Arthur thấy chán cuộc chuyện trò ở đó, chàng rời hiệu ăn vào lúc mười một giờ đêm và đi bộ dọc theo dòng sông.

Sương mù đang từ sông bốc lên. Những ngọn đèn đường mang về của các vàng trắng màu bạc. Có rất ít người trên phố. Chàng đi từ

Blacfria tới Wesminster, nghe tiếng chuông đồng hồ Big Ben- chiếc đồng hồ khổng lồ ở tháp Westminster điểm mười hai tiếng. Chàng Huân tước trẻ đứng tựa tường lan can nhìn xuống dòng sông, sương mù dày đặc khiến người ta không nhìn rõ mặt nước. Ánh sáng đèn đường khiến dòng sông mang màu đen và long lanh như bạc. Nước đang chảy xiết, dòng sông đen làm cho Arthur nghĩ tới những chuyện tối tăm, kinh khủng.

Huân tước Arthur cảm ghét thằng cha xem tướng tay. Chàng đang là người hạnh phúc, vui vẻ trước khi biết số phận của mình. "Ta sẽ phải giết một ai đó"-Chàng làm bầm "Đó là số mệnh của mình. Nhưng hấn nói với ta để làm gì? Ta đang hạnh phúc. Ta không cần biết tương lai sẽ ra sao"

Arthur rời mắt khỏi dòng sông chảy xiết và thấy một người đang đi ở phía trước. Huân tước tiếp tục đi. Có điều gì đó lạ lùng ở trước mặt chàng: một người đàn ông đang cúi người qua tường chắn thành cầu, anh ta sắp sửa nhảy xuống sông chẳng?

Arthur bước nhanh về phía trước. Sau đó chàng dừng lại. Vì có một ngọn đèn đường rơi vào mặt người đàn ông kia. Nhưng đó lại chính là Podgers, thằng cha xem tướng tay! Arthur chợt nảy ra một ý định khôn ngoan.

Chàng nhón chân chạy nhanh về phía trước, tóm lấy ống quyển Podgers và đẩy hấn lộn qua tường chắn. Có một tiếng kêu và tiếng nước vỗ mạnh, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Huân tước Arthur đứng sát tường chắn, cúi nhìn xuống dòng sông. Chàng không thể nhìn thấy Podgers ở đâu nữa.

- Ngài đánh rơi vật gì chẳng? - Một giọng nói bất thần vang lên ở phía sau.

Arthur quay lại và thấy một người cảnh sát tay xách chiếc đèn hơi.

- Không có gì đáng giá đâu, trung sĩ ạ - Arthur đáp và cố mỉm cười.

Chàng bỗng dừng cảm thấy vô cùng may mắn. Giờ thì chẳng còn điều gì làm chàng lo lắng.

Ngay hôm sau nữa chàng Huân tước trẻ tuổi đọc thấy tin trên tờ Times:

VỤ TỰ TỬ CỦA NGƯỜI XEM TƯỚNG TAY

Thi thể của Sptimus R. Podgers được tìm thấy vào ngày hôm qua trên sông Thames. Ông Podgers là nhà xem tướng tay nổi tiếng.

Cảnh sát đã thẩm vấn bạn bè của R. Podgers. Họ nói rằng Podgers làm việc rất cặm cụi trong thời gian qua, ông ta đang viết một cuốn sách về thuật xem tướng tay. Bạn ông ta nói Podgers đã bị ốm vì làm việc quá căng thẳng.

Cảnh sát tin rằng ông Podgers đã tự vẫn bằng cách nhảy qua thành cầu xuống sông Thames.

Huân tước Arthur chạy ra khỏi nhà mình tới nhà tiểu thư Sybil ở cạnh công viên Lane. Nàng đang nhìn qua cửa sổ. Khi thấy chàng ở ngoài phố, nàng chạy xuống cầu thang để đón.

- Sybil, mai chúng mình cưới nhau đi! - Arthur kêu lên- Không, không cần đến mai...Chúng mình cưới nhau hôm nay đi!

- Ôi, thật là anh chàng ngốc! - Sybil vừa cười vừa khóc.

Cả nàng và Arthur đều vô cùng vui sướng.

Sau đám cưới Arthur cùng Sybil đến thăm Phu nhân Windermere.

- Các bạn có hạnh phúc không? - Phu nhân hỏi.

-Cả hai cùng hạnh phúc, thưa Phu nhân. Và hy vọng rằng Phu nhân cũng vui vì chúng tôi - Arthur đáp.

- Tôi không có thời gian để mà vui vẻ nữa - Phu nhân than thở - Tôi

luôn luôn phải tìm các nhân vật mới để mời đến dự trong các buổi tiếp tân.

- Tôi đọc báo thấy tin ông Podgers, nhà xem tướng tay của Phu nhân, chết mất rồi - Arthur nói.

-Ồ, tay Podgers à...- Phu nhân đáp lời - Nhưng giờ có một mới rồi. Gọi là "Nhà ngoại cảm". Tôi đã có một nhà ngoại cảm, có thể đọc được suy nghĩ của mọi người. Người ta đã chán tay Podgers. Thằng cha ấy chả đọc được tương lai, hấn chưa bao giờ nói cho tôi được điều gì ích lợi. Tôi không tin hấn ta.

- Tôi tin hấn - Arthur đáp - Mọi điều hấn nói về tôi đều đúng. Hấn làm cho tôi hạnh phúc!

- Hấn làm thế nào để anh hạnh phúc? - Phu nhân Windermere ngạc nhiên.

Arthur nhìn thẳng vào mắt vợ mình rồi nói:

- Hấn giúp tôi kết hôn với Sybil.

- Vợ vắn! - Phu nhân kêu lên - Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai nói vợ vắn như vậy!

NGỌC CHÂU dịch từ bản tiếng Anh

Của NXB HEINEMANN (Oxford)

Nguồn: nxbkimdong

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003